

نویسنده : جیم بوارد «Jam Bavard» . [53]

منبع و تاریخ نشر : لیبراتیوتوت «2023-03-23» .

برگردان : پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل» .

آیا جنگ عراق بزرگترین دشمن قرن بیست و یکم بود

*Was the Iraq War the Biggest Con of the
21st Century?*

جیم بوارد 2007

جنگ عراق با ترکیبی مرگبار از تباهی سیاسی و همدستی رسانه‌ای آغاز شد. متأسفانه در بیستمین سالگرد جنگ، هر دو عنصر آن توطئه را سفید می‌کنند. در عوض، سیاستمداران و همدستان کارشناس آنها جوری یا طوری حرف می‌زنند که گویی جنگ عراق یک اشتباه با نیت خوب بوده است، نه جنایت علیه بشریت.

در روزهای پس از « 11 سپتامبر، زمانی که نظرسنجی‌ها از آمریکایی‌ها پرسیدند که به نظر آنها چه کسی حملات « 11 سپتامبر را انجام داده است، تنها 3 درصد از پاسخ‌دهندگان عراق یا صدام حسین را مقصر دانستند. اما **پرزیدنت جورج دبلیو بوش** و معاون رئیس‌جمهور **دیک چنی** بی‌وقفه تلاش کردند تا آمریکایی‌ها را متقاعد کنند که **صدام** عامل 11 سپتامبر بوده است. تبلیغات رسمی

که پیوند **صدام/القاعده** را در بوق و کرنا (دهل و سرنا) می‌کرد، محور اصلی بهره برداری از «11» سپتامبر برای توجیه جنگ بود یک نظرسنجی در فوریه 2003 نشان داد که (72 درصد از آمریکایی‌ها معتقد بودند که **صدام** "شخصاً در حملات «11» سپتامبر دست داشته است" اندکی قبل از تهاجم مارس 2003، تقریباً نیمی از آمریکایی‌ها معتقد بودند که «بیشتر» یا «بعضی» هواپیماربایان «11» سپتامبر شهروندان عراقی هستند تنها (17 درصد از پاسخ دهندگان می‌دانستند که هیچ یک از هواپیماربایان عراقی نیستند).

بوش در اطلاعیه رسمی خود مبنی بر تهاجم به کنگره (به جای اعلام جنگ) در 18 مارس 2003 اعلام کرد که به عراق حمله می‌کند «تا اقدامات لازم را علیه تروریست‌های بین‌المللی و سازمان‌های تروریستی، از جمله این کشورها، سازمان‌ها، یا افرادی که حملات تروریستی «11» سپتامبر 2001 را برنامه‌ریزی، مجوز، مرتکب یا کمک کردند» بوش صدام را به 11 سپتامبر ربط داد، حتی اگر گزارش‌های محرمانه‌ای که دریافت کرد به او اطلاع داد که هیچ مدرکی دال بر هیچ پیوندی پیدا نشده است. سه سال پس از شروع جنگ، **بوش** علناً اعتراف کرد که **صدام** هیچ ارتباطی با 11 سپتامبر نداشت.

در 17 مارس 2003، **بوش** همچنین حمله به عراق را با استناد به قطعنامه‌های سازمان ملل که ظاهراً به ایالات متحده اجازه می‌داد «برای خلاص کردن عراق از سلاح‌های کشتار جمعی از زور استفاده کند» توجیه کرد. **بوش** در یک سخنرانی که به **صدام** 48 ساعت فرصت داد تا قدرت را کنار بگذارد، اظهار داشت: «اطلاعات جمع‌آوری شده توسط این دولت و سایر دولت‌ها شکی باقی نمی‌گذارد که رژیم عراق همچنان برخی از کشنده‌ترین سلاح‌هایی را که تا به حال ساخته شده است، در اختیار دارد و پنهان می‌کند.» در هفته‌ها و ماه‌های پس از سقوط بغداد، **بوش** بارها تاکید کرد که نیروهای آمریکایی سلاح‌های کشتار جمعی را کشف کرده‌اند یا اینکه **صدام** برنامه‌های تسلیحاتی دارد. ما سلاح‌های کشتار جمعی را پیدا کردیم **بوش** در 29 ماه مه 2003 به خبرنگاران گفت: ما آزمایشگاه‌های بیولوژیکی پیدا کردیم یا این حال، **بازرسان سیا** به این نتیجه رسیدند که این تریلر هیچ ارتباطی با برنامه کشتار جمعی عراقی ندارد. ادعاهای دروغین دولت **بوش** مبنی بر اینکه **صدام** به دنبال اورانیوم در **نیجر** است، سر و صدایی را برانگیخت و افشاگری‌هایی را برای نابودی سفیر سابق که این دروغ را افشا کرد، برانگیخت.

در ژوئن یا جون 2003، **بوش** مکرراً «مورخین تجدید نظرطلب» را که مدام در مورد سلاح‌های کشتار جمعی از دست رفته سؤال می‌کردند، محکوم کرد. **بوش** در مصاحبه‌ای در 12 نوامبر 2003 با **دیوید فراست**، خبرنگار بی‌بی‌سی، اعلام کرد که تیمی را به عراق فرستاده است «تا سلاح یا هدف سلاح را پیدا کند.» **بوش** فاش نکرد که چگونه "نیت سلاح" را تعریف کرده است. ماه بعد، **بوش** به ABC News گفت که جنگ موجه است زیرا "امکان دستیابی **صدام** به سلاح" وجود دارد. بر ژانویه 2004، **دیوید کی** - مردی که **بوش** به عنوان رئیس جست و جوی سلاح‌های کشتار جمعی در عراق انتخاب کرد - به کنگره شهادت داد که «تقریباً همه ما اشتباه می‌کردیم» تا آنجا که عراق سلاح‌های کشتار جمعی را در اختیار داشت. شهادت **کی** یکی از بهانه‌های اصلی جنگ را نابود کرد.

بوش با به تصویر کشیدن فقدان شواهد به عنوان دلیلی بر شجاعت خود پاسخ داد. در 8 فوریه 2004، **بوش** حمله به عراق را توجیه کرد زیرا **صدام** «توانایی ساخت سلاح در حداقل ممکن را

داشت. «این مانند توجیه یک حمله خشونت آمیز بدون ضربه به خانه کسی است، زیرا آنها می توانستند باروت و قوطی های حلبی بخرند .

بوش در یک سخنرانی در 2 مارس 2004 برای کارمندان وزارت امنیت داخلی، توجیه جدیدی برای حمله به عراق ارائه کرد :

آمریکا اجازه نخواهد داد تروریست ها و رژیم های یاغی کشور ما و جهان را با خطرناک ترین فناوری های جهان تهدید کنند. این گمان محض مبنی بر اینکه ممکن است یک ملت «فناوری های خطرناک» داشته باشد، ویران کردن سرزمین آنها را توجیه می کند .

اما **جرج دبلیو بوش** واقعا چه فکری کرد؟ این معما چند هفته بعد در شام سالانه واشنگتن برای انجمن خبرنگاران رادیو و تلویزیون حل شد. بوش طرحی را اجرا کرد که شامل اسلایدهایی بود که او را در حال خزیدن در اطراف دفتر بیضی و پشت پرده ها نشان می داد. **بوش** به حاضران پوهبه کنایه زد: "آن سلاح های کشتار جمعی باید در جایی باشند... نه، هیچ سلاحی در آنجا وجود ندارد... شاید اینجا؟" جمعیت آن را دوست داشتند و واشنگتن پست گزارش خود را در این شب عنوان کرد: "**جورج بوش**، رئیس سرگرمی، **گرگ میچل**، سردبیر *Editor & Publisher*، اجرا و واکنش مطبوعات در آن شب را «یکی از شرم آورترین قسمت ها در تاریخ اخیر رسانه ها و ریاست جمهوری آمریکا» نامید . در زمان اجرای **بوش**، صدها سرباز آمریکایی و ده ها هزار غیرنظامی عراقی قبلاً کشته شده بودند .

بسیاری از رسانه ها مدت ها قبل از آن شام خود را برای جنگ عراق آماده کرده بودند. واشنگتن پست مقاله های پیش از جنگ را که در مورد دروغ های **تیم بوش** در مورد عراق زیر سؤال می برد، دفن کرد. **توماس ریکس**، خبرنگار برنده جایزه پنتاگون آنها شکایت کرد: " در میان سردبیران یک نگرش وجود داشت: "ببینید، ما به جنگ می رویم، چرا ما حتی نگران این همه چیزهای مخالف هستیم؟" در عوض، قبل از شروع جنگ، پست نوشت 27 سرمقاله به نفع تهاجم و 140 مقاله در صفحه اول در حمایت از پرونده **دولت بوش** برای حمله به **صدام** منتشر کرد. **بیل مویرز** از PBS خاطرنشان کرد که «از 414 داستان عراق که در اخبار شبانه *NBC*، *ABC* و *CBS* از سپتامبر 2002 تا فوریه 2003 پخش شد، تقریباً همه داستان ها را می توان به مناسبتی از کاخ سفید، پنتاگون و وزارت امور خارجه ردیابی کرد . " جیم لورر، مجری شبکه پی بی اس نیوشور با یارانه دولتی، ترسو بودن خود را در سال 2004 توضیح داد: «مذاکره [درباره حمله به عراق] دشوار بود... باید بر خلاف غلات پیش می رفتید .» اعتراف لورر باعث رسوایی او نشد، زیرا دستپاچی به مقام رسمی، شرح شغل روزنامه نگاران واشنگتن است .

قاضی **هوگو بلک** در نظر خود در مورد اسناد پنتاگون در سال 1971 اعلام کرد که مطبوعات آزاد "وظیفه دارند که از فریب دادن مردم و فرستادن آنها به سرزمین های دور برای مرگ در اثر تب های خارجی و گلوله های خارجی جلوگیری کند ." اما در طول جنگ عراق، بیشتر رسانه ها ترجیح دادند به جای افشای دروغ های رسمی، آنها را در بوق و کرنا کنند .

نظرسنجی دانشگاه آمریکایی در سال 2005 از صدها روزنامه نگاری که عراق را پوشش می دادند به این نتیجه رسید: «بسیاری از رسانه ها گزارش های خود را در مورد درگیری در عراق به دلیل نگرانی در مورد واکنش عمومی به تصاویر گرافیکی و جزئیات جنگ، خودسانسور کرده اند .» «روزنامه نگاران فردی اظهار نظر کردند» به طور کلی، پوشش تلفات غیرنظامیان را کم اهمیت جلوه داد و یک طرفدار ایالات متحده را تبلیغ کرد. نظر هیچ یک از رسانه های ایالات متحده نشان نمی دهد که ارتش ایالات متحده به طور منظم سوء استفاده کرده است .»

حوادث آتش دوستانه فقط برای نشان دادن مجروحان آمریکایی بود و هیچ اشاره ای به اشتباهات احتمالی مربوط به غیرنظامیان صورت نگرفت". آسیب واقعی جنگ بر جمعیت غیرنظامی به طور یکسان حذف شد.

رسانه‌ها جنگ را زیر و رو می‌کردند و تقریباً همیشه از انتشار عکس‌هایی که ارتش ایالات متحده را متهم می‌کرد، خودداری می‌کردند. واشنگتن پست هزاران صفحه از سوابق محرمانه در مورد کشتار سال 2005 در حدیثه، از جمله عکس‌های خیره‌کننده‌ای که بلافاصله پس از کشته شدن 24 غیرنظامی (عمدتاً زن و کودک) توسط تفنگداران دریایی گرفته شده بود، دریافت کرد. اگرچه پست عنوان داستان انحصاری خود را با عنوان «عکس‌های تفنگداران دریایی ارائه شواهد گرافیکی در کاوشگر حدیثه» عنوان کرد، این مقاله اشاره کرد که «ویراستاران پست تصمیم گرفتند که اکثر تصاویر برای انتشار بیش از حد گرافیکی هستند.» روزنامه پست همزمان با رد شواهد، به گزارش رسمی تکذیب‌های رسمی مبنی بر ارتکاب جنایات توسط سربازان آمریکایی ادامه داد.

در سال 2007 دو هلیکوپتر آپاچی گروهی از مردان را در بغداد با 30 میلی متر هدف قرار دادند توپ و کشتار تا 18 نفر را می‌کشند. ویدئویی از هلیکوپتر نشان داد که یکی از خدمه هلیکوپتر «به برخی از تلفات که همگی غیرنظامیان از جمله دو خبرنگار رویترز بودند» می‌خندند. همه را روشن کن. آوه، آوه، به آن حرامزاده‌های مرده نگاه کن،» یکی از افراد ضبط شده اعلام کرد. سر جوخه ارتش چلسی منینگ این ویدئو را در اختیار ویکی‌لیکس قرار داد و ویکی‌لیکس آن را در سال 2010 فاش کرد. ویکی‌لیکس در تویتر اعلام کرد: «واشنگتن پست بیش از یک سال ویدئوی قتل جا نبی داشت اما آن را برای عموم منتشر نکرد.» ویکی‌لیکس همچنین هزاران سند رسمی را فاش کرد که جنایات جنگی و سوء استفاده‌های ایالات متحده را افشا می‌کرد و به طور ضمنی رسانه‌های آمریکایی را که تصمیم به نادیده گرفتن و یا نادیده گرفتن جنایات را انتخاب کردند، محکوم کرد.

در سال 2007، **بیل اوریلی** مجری برنامه گفتگوی فاکس نیوز اعلام کرد که در آغاز جنگ در عراق، «همه در کشور پشت آن بودند، به جز کوک‌ها.» «این "کوک‌ها" شامل بازرسان تسلیحات سازمان ملل، رئیس آژانس بین‌المللی انرژی اتمی و بسیاری از دولت‌های خارجی بود. برچسب کوک همچنین به *Antiwar.com*، *The American Conservative*، *The Counterpunch*، *The Future of Freedom Foundation*، و مجموعه‌ای از روزنامه‌نگاران منفرد که اغلب درهای بسته را برای ارسال‌های خود می‌دیدند، چسبیده بود. به همین ترتیب، صدها هزار (اگر نگوئیم میلیون‌ها) معترض که برای مخالفت با جنگ به خیابان‌های شهرهای آمریکا آمدند، دوباره به مایه خنده تبدیل شدند.

پرزیدنت بوش در عجله خود برای جنگ، بد نیت بی‌حد و حصری را از خود نشان داد - که پس از افشای دروغ‌هایش، عدالت بی‌حد و حصری به دنبال داشت تا تابستان 2008، تنها 22 درصد از آمریکایی‌ها بوش را تایید کردند و 41 درصد گفتند که او «بدترین رئیس جمهور تاریخ» است. اما همان رسانه‌هایی که از جنگ عراق دفاع کردند، یک دهه بعد به احیای چهره عمومی **بوش** کمک کردند. بوش مانند دومین آمدن جورج واشنگتن به دلیل انتقادهایش علیه دولت ترامپ تجلیل شد. در اوایل سال 2018، یک نظرسنجی نشان داد که 61 درصد از آمریکایی‌ها بوش را تایید کردند و حمایت دموکرات‌ها از 11 درصد در اوایل سال 2009 به 54 درصد در حال حاضر پنج برابر شد. کلید بازپروری بوش دفن سابقه جنگ عراق در حفره حافظه بود.

رسانه ها نیز همین ترفند را به کار بردند تا کارنامه ضعیف خود در عراق را از بین ببرند. چهار سال پیش، واشنگتن پست باج یک پادشاه را برای تولید و اجرای آگهی Super Bowl با شعار «دموکراسی در تاریکی می میرد» خرج کرد. در آن زمان، پست هیستری روسیه گیت را برانگیخت و سیل مشترکان جدید را درو کرد تبلیغ Super Bowl، که برای خبرنگاران بود، اعلام کرد: «وقتی به جنگ می رویم... دانستن ما را آزاد نگه میدارد».

اما خم شدن باعث مرگ مردم می شود. بیست سال پس از آغاز جنگ عراق، **پرزیدنت بایدن** آمریکا را عمیق تر به یک درگیری خارجی می کشاند که می تواند به جنگ جهانی سوم کشیده شود. بیشتر رسانه های جریان اصلی دوباره هر آنچه را که دولت ایالات متحده یا نوکرهای خارجی آن درباره درگیری روسیه و اوکراین می گویند طوطی وار تکرار می کنند.

دروغ، سلاح های سیاسی کشتار جمعی است که تمام محدودیت های قدرت دولت را از بین می برد. جنگ عراق با پید به آمریکایی ها می آموخت که به روسای جمهور یا کارشناسانی که به دنبال کشتار جمعی هستند اعتماد نکنند. اما به نخبگان واشنگتن اعتماد نکنید که هرگز آن درس را یاد بگیرند یا بیذ برند.

سطری چند در مورد نویسنده این مقاله:

جیم بووارد همکار جوان موسسه لیبرترین است. او نویسنده هولیگان سیاست عمومی (2012)، دموکراسی کمبود توجه (2006)، حقوق از دست رفته: نابودی آزادی آمریکایی (1994) و 7 کتاب دیگر است. او عضو هیئت مشارکت کنندگان USA Today است و همچنین برای نیویورک تایمز، وال استریت ژورنال، پلی بوی، واشنگتن پست و سایر نشریات نوشته است. مقالات او به طور علنی توسط رئیس FBI، مدیر کل پست، دبیر HUD، و روسای FEMA، DEA، و EEOC و بسیاری از آژانس های فدرال محکوم شده است.

جیم بووارد کتاب های که او نوشته است

===== **با تقدیم احترامات «2023-03-30»** =====